

Баба Яга и Иванчо.

(приказка)

Дѣто и баба имали единъ синъ Иванчо. Еднажъ Иванчо отишълъ въ градината, покачилъ се върху ябълката и почналъ на яде ябълки.

Видѣла го баба Яга и му казала:

— Здравѣй, Иванчо, какво правишъ тамъ?

— Кжсамъ ябълки и — ямъ!

— Ехъ ти, иска ти се кисели ябълки да ядешъ! хапни си отъ моитѣ ябълки — тѣ сж по сладки!

И баба Яга му полала червена ябълка.

Иванчо помислилъ, че баба Яга наистина иска да му даде ябълка, и посегналъ да я вземе. Но тя го хванала, свалила го отъ дървото и се понесла съ все сили къмъ своя домъ.

Носила се тя съ Иванча прѣзъ гори, прѣзъ планини, прѣзъ долища — като вихъръ, и помитала слѣдъ себе своитѣ слѣди.

Пристигнала баба Яга въ кжщи, повикала щерка си и ѝ казала:

— По-горещо запали пещъта, изпечи ми Иванча, пѣкъ азъ ще ида да спя.

Отишла баба Яга да спи, а щерка ѝ опалила пещъта и казала на Иванча:

— Хайде, Иванчо, седни на лопатата да те метна въ пещъта.

Седналъ Иванчо върху лопатата, но така, че да не може да влѣзе прѣзъ отвора на пещъта.

— Ти не си седналъ хубаво, Иванчо, — му казала баба Ягината дъщеря.

— А какъ да седна? по-добрѣ не мога. . .

— Чакай, азъ ще те науча.

Легнала тя на лопатата, а Иванчо — не е глупавъ я! — метналъ я въ пещъта, пѣкъ и капака подпрѣлъ, за да не изкочи.

Минали три часа, опекла се щерката на баба Яга. Извадилъ я Иванчо изъ пещъта, сложилъ я на масата, а самъ се скрилъ задъ пещъта, пѣкъ взелъ съ себе и метлата, съ която баба Яга заличавала слѣдитѣ си.